

ČESKÁ ASOCIACE STOLNÍHO TENISU

Metodické informace č.2/2010 (2.11.2010)

rediguje: Ing. Marta NOVOTNÁ

Deset otázek pro Tomáše Demka, trenéra bronzového družstva mužů z letošního ME v Ostravě

1. Po úspěšných vystoupeních našich mužů při ME 2003 v Courmayeuru a 2005 v Aarhusu, odkud vždy družstvo přivezlo bronzové medaile jsme museli na tento vynikající úspěch čekat až do letošního roku. V čem vidíš základ úspěchu?

Já si myslím, že toto družstvo je skvělá parta, výkonnostně srovnatelné s družstvy, které jsem měl k dispozici na předchozích ME. Všichni táhli za jeden provaz, nikomu nevadí že zrovna nehraje. Za poslední 2 roky se družstvo stabilizovalo, ukázalo se to již na MS v Moskvě, všichni chtěli vyhrávat, dali do toho srdíčko a to byl základ úspěchu. Týmový duch byl vynikající, za posledního půl roku, kdy jsem s tímto týmem intenzívně pracoval, nebyl jediný problém, že by se vztahy nějak vyhrotily, je až neuvěřitelné, jak to družstvo klape, všichni kluci poslouchají, nikdo nikomu nezávidí, v tomto směru je to úplně skvělé. A když k tomu přijde i trochu štěstíčka, tak ten úspěch musel přijít.

2. Ty sám jsi začínal u družstva v roce 2007, kdy jste na ME v Bělehradě obsadili poslední 16.místo v elitní skupině a to znamenalo sestup do 2.kategorie. O rok později již družstvo obsadilo senzační 5.místo na MS v Guangzhou a na ME v St.Petersburgu si splnilo povinnost a bez porážky vyhrálo soutěž 2.kategorie a tak mohlo v roce 2009 na ME ve Stuttgartu již opět bojovat o mety nejvyšší. Sedmé místo družstva bylo dobrým příslibem pro domácí šampionát. Jak ty vidíš vývoj tohoto týmu a v čem jsou jeho přednosti ?

Začátky byly těžké, družstvo jsem převzal v lednu 2007, no a hned jsme odjeli na ME do Bělehradu, kde jsme spadli. Měli jsme sice smůlu, protože 3 hráči se zranili, ale tam už bylo vidět, že to v družstvu moc neklape, že hráči měli vzájemné problémy z minulosti, bylo to úplně jiné než teď. Hodně jsem nad tím přemýšlel a ještě dnes přemýšlím a tam už

to byl pro mne signál, že všechno špatné je na něco dobré. Signál, že družstvo by se mělo obměnit, že hráči jako Výborný, Plachý, Čihák, Krčil, Klásek, Olejník, kteří získávali medaile v letech 2003 a 2005, už by měli být nahrazeni. Hodně hráčů to bolelo a někteří mi to dodnes ještě vyčítají, nebo nemůžou se s tím smířit, ale já si myslím, že to byla dobrá cesta. Začal jsem dávat hodně příležitost mladým, ale to také nebylo zpočátku dobré, hodně jsem se z toho poučil. Všichni mají otevřené dveře do reprezentace, bez ohledu na věk, ale musí hrát mezinárodní akce a tam prokázat dobré výsledky. Ti nejlepší pak mají šanci za reprezentaci hrát.

Dřív to bylo tak, že jsem ty starší odepsal a dal jsem šanci mladým, ale to se mi trochu vymstilo. Protože na mladé nebyl pak vyvinut dostatečný tlak a mysleli si, že už v reprezentaci automaticky musí být. Takže přestali pořádně trénovat, nedodržovali životosprávu. Držím se teď zásady-ukáž jak jsi dobrý na mezinárodním poli a dostaneš šanci. Hodně lidí mi vytýká, že mne nezajímají výsledky domácí ligy. Mne nezajímají jen v úvozovkách, nemám nic proti domácím soutěžím, ale rozhodující jsou pro mne výsledky z turnajů Pro-Tour, kde se hraje ve velkých halách. Na tyto výsledky se já soustředím a proto také sám na Pro-Toury jezdím, abych viděl jak na nich naši hráči hrají.

3. Takovým způsobem se asi letos dostal do družstva Jiří Vráblík, kterého jsi do týmu prosadil na základě dobrých výsledků z Pro-Tourů, kde dokázal porazit několik výborných hráčů, i když celkově jeho výkonnost nebyla na takové úrovni, že by do družstva patřil. Za 3 roky práce u reprezentace se ti podařilo "vrátit do hry" už téměř odepsané hráče Vráblíka a taky Šimončíka a ti jsou dnes schopni porážet přední evropské hráče. Jak se ti podařilo je motivovat, aby na sobě ještě dále pracovali?

Nominací Jirky Vráblíka do družstva jsem chtěl všem naznačit, že hráč, který bude hrát mezinárodně dobře, ať reprezentuje. Podobné to bylo i s Pepou Šimončíkem, chtěl jsem všem ostatním ukázat, že každý musí začít sám u sebe. Oni tomu z počátku moc nevěřili, dřív to tak nebylo. Kádr byl jako zasterilizovaný hráli pořád ti samí, chtěl jsem tím vytvořit i určitý tlak na mladé a musím říct, že Vráblík i Šimončík této šance využili, dokázali hrát dobře v průběhu sezóny a to pak potvrdili i na ME nebo MS. Jsem rád, že to vyšlo, dostali důvěru, ale na druhé straně zase musí vědět, že nesmí „usnout“, pořád je tlačím, aby hráli pořád dobře na mezinárodních turnajích.

Zároveň chci aby věděli, že mají moji důvěru, že když jednou nezahrají neznámá to, že by neměli reprezentovat. Je důležité s nimi takhle pracovat a tím je posouvat pořád pomalu dopředu, což je moje filosofie. Hlavně mladí musí mít pořád tlak, nevím jestli to je ta naše česká povaha, myslí si že budou jezdit jenom proto, že jsou mladí. Ze zkušenosti již vím, že to tak nemůže být, pořád musí mít nad sebou „ten bič“ a prokazovat výkonnost. Já jim dokážu tolerovat, když v lize prohrají i s někým slabším, ale když hrají na mezinárodním poli tak musí být připraveni, musí být profíci. Jsem v tomto směru poněkud otevřenější, než to bylo dřív, kdy se po hráčích požadovalo, když jsi reprezentant, tak nesmíš s tím slabším prohrát. Rozlišuji, kdy to je důležité a kdy není, vyhrát by měli chtít vždycky, ale někdy to prostě nejde, jsou unavení po cestě a pod. Já posuzuji výkonnost v globálu. Vrcholnou formu si nemůže hráč držet celou sezónu.

4. Cesta k medaili na letošním šampionátu vedla opět přes družstvo Ruska, stejného soupeře, který naše družstvo vyřadil několik měsíců dříve

v osmifinálovém utkání při MS družstev 2010 v Moskvě. V čem se oba tyto duely lišily?

V Moskvě nehrál Petr Korbel, který tam měl zdravotní problémy, a to považuji za velké oslabení družstva, on si drží pořád vysokou výkonnost. Ten zápas byl velmi vyrovnaný, prohráli jsme sice 3:0, ale všechna utkání se rozhodovala až v koncovkách, chybělo nám i trochu štěstí. Na druhou stranu musím říct, že jsme se z tohoto utkání i poučili, navíc Dima i Šimi už několik čtvrtfinálových zápasů odehráli, čtvrtfinále už jsme hráli i ve Stuttgartu. Když se ke zkušenostem přidá i trocha štěstí a týmový duch, dostali jsme Rusy po třetím vyhraném utkání Pepy Šimončíka pod tlak a hlavně jsme utkání zvládli lépe hlavou. Dali jsme do toho více srdíčka a chtěli jsme více vyhrát než Rusové. Dosud jsme na ME nebo MS tři čtvrtfinálové zápasy prohráli, poučili se z porážek a ta zkušenost nám teď hodně pomohla. Když se k tomu přidala navíc podpora domácích diváků, která nás hnala k vítězství, byla to pro nás velká výhoda. Za to jim musím ještě poděkovat, cítili jsme 100% podporu domácího prostředí, což ruští hráči měli zase v Moskvě. Kromě Petra Korbela, který takových zápasů odehrál už hodně, všichni ostatní se museli učit hrát taková čtvrtfinálová utkání. I na lavičce jsme se to museli učit a když byl tentokrát vynikající týmový duch a výborné obecenstvo, tak úspěch musel přijít.

5. Jak ovlivnilo výkonnost našeho týmu zařazení Dmitrije Prokopcova, bývalého reprezentanta Ukrajiny?

Dima začínal u družstva na ME ve Stuttgartu a musím říct, že je pro družstvo velký přínos. Za poměrně krátkou dobu, něco přes rok působení u reprezentace se dostal do nejlepší padesátky světa. Tím ukázal, že je vynikající hráč, to se u nás už dlouho nikomu nepovedlo. Navíc systém bodování světového žebříčku je nastavený tak, že to vůbec není jednoduché se do TOP 50 dostat. Z toho už je vidět jak je to vyjímečný hráč a bez něj by bylo moc těžké získat medaili na ME. Po ME na říjnovém Pro Touru v Maďarsku postupem do semifinále dvouhry ukázal, že má potenciál se ještě dále zlepšovat. Já věřím, že on ještě půjde dál a tím se může zlepšovat i celé družstvo. Taky Peťa Korbel, má ještě motivaci na sobě pracovat, hlavně když vidí, že má zabezpečení, které si zaslouží, je pořád pro družstvo velkou oporou. Takže věřím, že toto družstvo má dobrou perspektivu. Dima působí v české lize už 12 let, v osmnácti letech přišel do NH Ostrava, v té době ještě hrál za Ukrajinu a byl na ME již tenkrát v osmifinále ve dvouhře. Za těch 12 let co žije a trénuje v Čechách se dá říct, že do jeho současné výkonnosti dorostl u nás v našem tréninkovém systému. On je navíc hrozně dobrý kluk do party, dobře zapadl do družstva, nejsou s ním žádné problémy. Respektuje všechna moje rozhodnutí ohledně sestavy na jednotlivá utkání, je s ním velmi dobrá spolupráce. Když je někdy moc unavený tak sám řekne já už fakt nemůžu, tak já ho nechávám žít, protože vím, že to není výmluva.

6. Jak probíhala závěrečná příprava na ME, kteří hráči do ní byli zapojeni?

Poprvé po 4 letech co u reprezentace působím jsem měl přípravu, kterou si představuji. Podařilo se sehnat peníze na závěrečnou přípravu. To znamenalo, že jsme měli nejprve týden kondiční soustředění v Karlově Studánce s kondičním trenérem, což byla vždycky moje představa. Potom jsme měli měsíční soustředění v Ostravě, kde bylo přizváno 11 hráčů, všech 9 kteří hráli na ME a k nim přibyli Luboš Jančařík a Kuba Kleprlík. Sparing nám dělal Roland Krmaschek, abychom mohli trénovat na obranu a levák Petr David. V průběhu přípravy přijeli Maďaři, Rakušani, Poláci, Portugalci a Rusové, sešlo se nám tam

kolem 40 hráčů. Měli jsme 2 haly na bývalém učilišti Vítkovic v Ostravě-Hrabůvce, dnes patřící firmě Vítkovice Machinery Group. Ti nám poskytli tyto prostory k dispozici za propagaci jejich firmy při ME. Jedna hala byla vybavena pro kondiční přípravu a druhá pro herní přípravu, včetně taraflexu. Měli jsme k dispozici stoly, na kterých se hrálo ME a míčky ME. Se zajištěním nám pomohl svaz, ale taky svými kontakty Peťa Korbel. Byl to vždycky můj sen mít s družstvem takovou přípravu. Celou dobu s námi byli i trenéři Petr Nedoma, který pracoval individuálně s hráči formou zásobníku míčků, Petr Kaucký na zásobníku a jako sparing a trenér kondiční přípravy Pavel Bugaj, 3 fyzioterapeutky, které po každém večerním tréninku kluky protahovaly a pak následovaly masáže. Stávající ředitel tohoto zařízení si pamatoval ještě z dřívější doby stolní tenisty, kteří na učilišti studovali, Brauna, Krmaschka, bratry Javůrkovy a snažil se nám vycházet všemožně vstříc. Bylo to všechno ideální a touto cestou bych jim chtěl ještě všem poděkovat. Veškeré úsilí se nám pak vrátilo v podobě té medaile. Navíc kontakty z ostatními státy budeme v budoucnu i dále využívat, teď už máme dohodnutou 14 denní přípravu v Polsku před příštím ME. Opět se tam sejdem 5 nebo 6 států, se kterými už máme dobré zkušenosti ze společné přípravy na významné akce Rakušani, Poláci, Chorvati, Rusové, Portugalci, Maďari. Před MS jednotlivců máme domluvené již na společné soustředění v Rakousku v centru Faak am See, kde se zase všechny tyto státy sejdou. Taková společná příprava je skvělá, jsou tam různé herní styly, naši se potkají s jinými hráči, než se kterými trénují celý rok, je to příjemná změna. Všichni hráči i trenéři si rozumí, nejsou vůbec žádné problémy, vycházíme si navzájem vstříc. Na tyto zahraniční přípravné akce už jezdí jenom užší kádry. Pokud se nám podaří sehnat peníze, chtěl bych také v příštím roce v létě udělat měsíční soustředění za stejných podmínek, včetně týdenního kondičního soustředění, nejraději zase v Karlově Studánce. Tam nám vycházeli fantasticky vstříc, starali se o nás po všech stránkách, byli rádi, že tam mají reprezentanty, byli ochotni pro nás udělat první a poslední. Nesmím ale zapomenout poděkovat i těm trenérům v klubech, kteří hráče dlouhodobě připravují, bez jejich přispění by nebylo v závěrečné přípravě na čem stavět. Věřím že i nadále bude naše dobrá spolupráce pokračovat, nebo se ještě rozšiřovat.

7. Jak vlastně vznikla spolupráce se zahraničními partnery, jak jste se dali s těmito družstvy dohromady?

Tak již v minulosti jsme měli společné soustředění s Poláky a Rakušany, později se přidali Maďari, Portugalci, Rusové. Teď už se to rozjíždí, protože všichni vidí, že je to velmi přínosné, všichni si vycházíme vstříc, nikdo si neprosazuje jen své zájmy, ale snažíme se společně, aby to klapalo. Trenéři všech těchto států jsou rozumní, jsou ochotni hledat kompromisy. Všechno jsme začali s Ferencem Karsaiem, trenérem Wenera Schlagera, jsme dobří kamarádi. Vždycky, když pak zpětně hodnotíme přípravu, tak musím říct, že ti co byli na této společné přípravě, tak se na ME dostanou hodně daleko, většinou do čtvrtfinále, nebo alespoň mezi 12 nejlepších týmů. Takže z toho máme společně i radost, když vidíme, že to soustředění k něčemu vede a chceme v tom i do budoucna pokračovat. Podobný záměr už praktikovala i ETTU před olympiádou, ale jen se zúženým počtem hráčů, s těmi, kteří se probojovali na OH. Byli tam hráči všech asociací kromě Francouzů a už tenkrát to byla velmi kvalitní příprava, všechno dobře klapalo, jen kondiční trenér tam chyběl. Toho, stejně jako fyzioterapeuta si musíme vzít příště s sebou. Všichni nejlepší, kteří vozí medaile, toto zabezpečení mají, ti nejlepší vozí sebou i doktory, což je ještě můj nesplněný sen. Takže i pro nás platí, jestli chceme v budoucnu vozit medaile,

tak tým složený z kondičního trenéra, fyzioterapeuta a doktora musí s družstvem průběžně pracovat, bez toho to už dnes nejde. Když hráči skončí večer přípravu nebo na turnaji zápasy a jsou unavení, do druhého dne musí být zase v pořádku a připravení na další zátěže, a to bez kompletního podpůrného týmu nejde. Do budoucna bychom chtěli do tohoto týmu zařadit i psychologa, jsou hráči, kteří by jeho pomoc potřebovali. To všechno vyžaduje ale zajištění financí na takové komplexní zabezpečení reprezentace a doufám, že se to svazu podaří.

8. Všichni hráči i ty sám jsi velmi pozitivně hodnotil přínos trenéra kondiční přípravy Pavla Bugaje pro výsledek družstva. Už při oslavách přímo na ploše ČEZ Arény po vítězném utkání s Ruskem jste si Pavla přizvali mezi sebe a tím jste chtěli dát najevo, že on měl na vašem úspěchu také svůj podíl. Jak on konkrétně s družstvem pracoval?

V závěrečné přípravě byla jedna hala vybavena jen pro kondiční přípravu, s veškerým náradím a pomůckami na koordinační a stabilizační cvičení. Tady Pavel s hráči několikrát za den pracoval. My spolupracujeme už asi rok, je výhoda, že stolní tenis sám hraje a zajímá se o novinky v kondiční přípravě i u jiných sportů. Sám za mnou s touto myšlenkou přišel a nabídl spolupráci. Jezdí na různé konference a semináře a zajímá se hlavně o koordinační cvičení, stabilizaci a posilování, práci s vlastním tělem, speciální rychlost. Pak jsme si společně sedli a do detailů studovali hru Číňanů a snažili se všechny jeho nejnovější poznatky převést do stolního tenisu. Děláme tak speciální věci, pro stolní tenis, které by měly hráče posunout v jejich výkonnosti dopředu.

Dříve jsem měl zkušenosti s kondičními trenéry, kteří přišli z jiných sportů např. z atletiky, ale to nebylo ono, každý sport potřebuje své, atlet bude také dělat koordinaci a stabilizaci, ale ne specificky pro potřeby hráčů stolního tenisu. Pavel to dělal jinak, navíc je to prima parták, zapadl do kolektivu, kluci si ho oblíbili a hlavně poznali, že to k něčemu vede. Vysvětlovali jsme hráčům na videu, proč musí to či ono dělat, podívejte se na Číňany, jakou mají stabilitu v pohybu, mají nízko těžiště a podívejte se na sebe, jste moc vysoko, musíte používat i druhou ruku. Když se kluci na videu sami přesvědčili, že ve srovnání s nejlepšími mají rezervy, pochopili na čem musí individuálně pracovat. Do ničeho jsme je nemuseli nutit. Začali tomu věřit. Pavel jim to uměl perfektně vysvětlit z fyziologického hlediska a všechny biomechanické zákonitosti pohybu u nejlepších stolních tenistů. Odkud vychází impulsy k jednotlivým pohybům, na příkladech je přesvědčil že se mohou zlepšit, když budou dělat cviky, které pro ně připravil. Taková cvičení jsme dělali až 3x za den, všichni se snažili i když ne všichni to vydrželi až do konce. Museli jsme to pak řešit individuálně, nechtěli jsme je zničit, ale dobře připravit. Dobré bylo, že my jsme si to s Pavlem nejdřív vyzkoušeli sami na sobě, chtěli jsme mít jistotu, že nepřijdeme s nějakým nesmyslem, cítil jsem sám na sobě, jak to funguje. Kluci to pak vzali za své a sami cítili, že jim to pomáhá. Doufám, že tato spolupráce s Pavlem bude pokračovat i svaz má o to zájem. Teď jsme již domluvili, že bude jezdit 2x týdně na reprezentační tréninky do Havířova, do této přípravy se mohou zapojit i holky. Takže celkově je ta spolupráce dobrá a má to velký přínos. Všichni hráči dostali po skončení společné přípravy taky CD s cvičeními, která by měli dělat i v domácím tréninku ve svých klubech.

9. V průběhu ME jsem na adresu naší mužské reprezentace ze strany zahraničních odborníků slyšela samou chválu. Dlouhodobě bylo už všeobecně

známo, že máme spoustu talentovaných hráčů, kteří se dokázali mezinárodně prosadit v juniorské kategorii a pak se najednou vytratili. Měli jsme široký kádr kvalitních hráčů, ale žádný z nich se nedokázal přiblížit výkonnosti Petra Korbela.

Je to u nás již určitě lepší než dřív, ale ještě pořád to není ono. Mladí hráči musí hodně a kvalitně trénovat a taky mít možnost hrát mezinárodně. Někteří měli štěstí, že majitelé klubů jim platili účast na Pro-Tourech, jako pan Buba v Mokřých Lazcích, nebo Zbyněk Špaček v El Niňu. Někteří si museli platit i něco sami. Já mám sice představu, že by to mělo vypadat trochu jinak, ale je štěstí, že máme tyto lidi, kteří do hráčů v klubech investují a posílají je na zahraniční turnaje. Bez této podpory by to bylo špatné. Dnes se ukazuje na příkladech mladých hráčů, Širučka, Treglera, Obešla, že když se s nimi individuálně pracuje, jdou nahoru. Jak se jim podaří prosadit se mezi dospělými je jiná otázka, ale pokud se nezmění systém v přípravě, budou to mít velmi těžké. Mladí, aby přešli do dospělých zvládli, musí mít komplexní zabezpečení.

Mělo by se vytvořit centrum, kde budou 3 trenéři, jeden na zásobníky, trenér kondiční přípravy a dále fyzioterapeut. Když všichni budou dobře spolupracovat jsem přesvědčený, že bychom mohli mít hodně dobrých hráčů. Věřím, že bychom mohli být moc dobří, je to jen v systému, pokud by se podařilo zajistit trochu víc peněz, věřím, že by nám to pomohlo. Taky by se dali do takové přípravy zapojit nejlepší junioři. Jsem přesvědčený, že pak bychom mohli mít i na Němce, ale pokud takový systém nebude, peníze se rozmění na podporu velkého množství hráčů a ti nebudou mít tu potřebnou kvalitu. Zase by to mohlo dopadnout tak, jako dřív, že když ve dvaceti skončí v SCM, už ztratí zájem a nepodchytí se.

Dřív byla také velká rivalita mezi špičkovými kluby u nás, vedly se žabomyší války a na to nejvíc dopláceli hráči. Dnes je situace jiná, všichni mají zájem spolupracovat, zapojovat hráče do společné přípravy, a tak z toho může těžit nejen reprezentace, ale i kluby. Vznikem dvou reprezentačních center v Havířově a v Praze už se situace vylepšila, ale ještě je hodně co vylepšovat, hlavně v kvalitě přípravy a individuálním přístupu k hráčům. Mladí jak už jsem uvedl nesmí dostávat šance jenom proto, že jsou mladí, to se mi už na příkladech Luboše Jančaříka a Tondy Gavlase vymstilo. Musí na sobě tvrdě pracovat, dodržovat životosprávu a když prokáží, že jsou mezinárodně úspěšní, budou reprezentovat. Speciálně u Luboše si myslím že jeho nezařazení do nominace na ME mu pomohlo, začal zase makat a myslím že chce ukázat, že do kádru patří. Měl jsem s ním již dříve hodně pohovorů, ale nic nezabralo tak, jako vyřazení z nominace. Udělal jsem to záměrně, aby si sám svůj přístup přehodnotil a věřím, že to byl dobrý krok. Vyhledává kvalitní trénink, začal jezdit na reprezentační tréninky do Havířova a jeho výkonnost jde nahoru, začíná hrát opravdu dobře.

U mladých hráčů, kteří musí mít velké objemy přípravy se musí také dávat pozor, aby neměli moc soutěží na úkor tréninku. V tom vidím v současnosti trochu problém u mladých Treglera a Obešla v El Niňu, kteří hrají Champions League, Superligu, Pro-Toury, Extraligu, Český pohár. Pak jim toho času na trénink moc nezbyvá. Už jsem o tom mluvil se Zbyňkem Špačkem a protože teď s nimi na klubové soutěže sám jezdí, tak to také vidí, že jim trénink chybí. Musí mít čas i na odpočinek, aby na akce jezdili dobře připravení, např. teď na Pro-Touru v Rakousku byli všichni „zatavení“, což se projevilo i

ve výsledcích. Doufám, že v druhé polovině sezóny to bude lepší, my už teď v příštích dnech budeme mít společnou přípravu. Chceme se do budoucna častěji scházet, aspoň jednou za měsíc, nebo za 14 dnů, je dobře, že mám v tomto od klubových trenérů podporu. Je dobře, že kluby v tomto spolupracují, držíme stejnou linii a to se mi líbí. Já zase naopak musím respektovat, že hráči mají i své povinnosti v klubu. Dřív to tak nebylo, s rivalitou mezi Prahou a Ostravou jsem měl dost velké problémy. Dnes téměř všichni pochopili, že jestli chceme něčeho dosáhnout musíme všichni tahat za jeden provaz. Když budou hráči dobří, bude snazší shánět sponzory, kluby i reprezentace na tom budou líp, je to jeden uzavřený kruh. Ještě přetrvávají drobné problémy, např. nedaří se zapojit do reprezentačních tréninků v Havířově našeho nejlepšího juniora Ondru Bajgra. Tady ještě problémy mezi Mittalem a Havířovem přetrvávají, ale já věřím, že to potřebuje čas a že se to také zlepší. Já jako reprezentační trenér mám zájem, aby všichni hráli dobře, bez ohledu na klubovou příslušnost.

10. Tobě se podařilo tým také výrazně omladit, z devíti hráčů startujících na ME v Ostravě byli 3 postjunioři /Tregler, Obešlo, Širuček/. Jakou vidíš u nich perspektivu zařadit se mezi přední hráče Evropy. Jaký máš názor na působení našich mladých hráčů v zahraničních klubech? Víš, že Pavel Širuček má konkrétní nabídku z předního německého klubu Ochsenhausenu .

Já si myslím, že pro takové hráče jako je Pavel je ještě důležité, aby se o něj někdo individuálně staral. Určitě by mu prospělo, kdyby se v takovém klubu mohl několikrát do roka i s trenérem zúčastnit tréninkových stáží, aby měl změnu a taky se něčemu přiučil. Taky pro trenéra by to mohlo být přínosné, vidět jak pracuje profesionální tréninková skupina. Ale zatím bych ho do klubu samotného nepustil. Máme příklad Tondy Gavlase, který také poměrně mladý odešel do Gonnernu a taky mu to moc nepřineslo. Němci mají zájem starat se především o svoje hráče, navíc Pavel je ještě hodně mladý. Takový přechod není jednoduchý, když zůstane hráč odkázaný sám na sebe. Navíc on má ještě 2 roky do maturity a kvalita tréninkové skupiny v Havířově je zatím dobrá. Taky spolupráce s trenérem kondiční přípravy Pavlem Bugajem je pro něho důležitá. Určitě bych doporučoval, aby se svým osobním trenérem Kamilem Koutným na několik stáží do Ochsenhausenu jel, všechno si nejdřív vyzkoušel a později by to asi nebyl problém, aby nabídku takového špičkového klubu přijal.

Tomáši, děkuji za rozhovor a přeji ti, ať ti ten tvůj elán vydrží a ať se ti podaří všechny tvoje plány ve prospěch naší reprezentace zrealizovat.

Tomáš Demek:

1992-1993 trenér mládeže v klubu v Belgii v Bruselu

1994-1996 trenér mládeže v klubu v Německu v Aachenu

2003-2007 trenér mládeže a později dospělých v klubu Mokré Lazce

2007 až dodnes trenér mužské reprezentace ČR